

Nie vždy myslieť len na seba,
pretože sme navzájom
prepojení.
Nemôžeme žiť šťastne,
keď vidíme trpieť
niekoho iného.
Aj predtým, než som začala
praktikovať Quan Yin,
predtým, než som vôbec
začala robiť túto prácu,
vždy, keď som videla v TV,
ako trpia ľudia,
ako trpia zvieratá,
alebo katastrofy, utečencov,
nemohla som to zniesť.
Vždy plačem.
Aj teraz, ale niekedy
to musím vypnúť,
aby som robila svoju prácu.
Nie je dobré sedieť tu
celý čas, plakať
a cítiť ľútosť kvôli ľuďom.
Musíme niečo urobiť.
To je to, čo som si povedala,
ináč by som sa
skutočne uplakala k smrti.
Nemôžem to zniesť,
je toho proste príliš, príliš.
Vždy, keď sa pozeráte,
je to plné utrpenia.
Niekedy sa pozeráme na TV
a počujeme, ako hovoria:
“20 Iračanov explodovalo”,
“zomreli 3 americkí vojaci”,
30 000 Pakistancov
bolo zranených vo vojne
a potom
“Afganci utekajú
kvôli vojne,
stávajú sa utečencami”
a všetky tieto správy.
A myslíme si:
“Ach, to je ale číslo,
sú to čísla ako 30, 20, 2, 5, 6,
alebo dokonca 100 000.
Ale to nie sú len čísla,
sú to jednotliví ľudia,
ktorí majú rodiny,
ktorí majú priateľov,
ktorí majú deti,

manžela, manželku,
milujú svoju rodinu,
svojich susedov,
svoju krajinu.
A majú takéto pocity.
Všetci to cítia.
Majú všetko toto utrpenie,
o ktorom nemôžu nikomu
povedať, pretože
je ich tak veľa.
A potom ich ľudia
len premiestňujú dookola,
alebo ich nútia vrátiť sa,
tlačia ich dopredu,
ako nejaké stádo oviec,
bez toho, aby vzali do úvahy
ich ľudskú dôstojnosť
a cítenie človeka.
Ani za to netreba viniť
ľudí, nikoho, je ich proste
príliš veľa na to, aby sa to
dalo robiť individuálne.
Príliš veľa utrpenia,
príliš veľa ľudí, ktorých treba
vyriešiť ako jednotlivý
prípady, tvárou v tvár,
humánne, priateľsky –
príliš ťažké, príliš veľa,
príliš veľa na zvládnutie.
A dokonca OSN ani vláda
nemajú nekonečný počet
ľudí, aby sa postarali
o všetky tieto veci.
Prichádza to z ničoho nič,
ľudia z vojnovnej oblasti,
možno sú to obeť
ale vláda sa nepripravovala
na vojnové obeť,
ktoré prišli z ničoho nič
v priebehu noci.
Majú mnoho utečencov,
nemôžu to ani zvládnuť.
Ani Červený kríž,
a všetky tie organizácie,
agentúry, ktoré sa starajú
o tieto záležitosti,
aj oni majú niekedy
nedostatok personálu.
Sú zahltení,
áno, zahltení prácou,

bremenami, požiadavkami.
A títo utečenci,
títo ľudia,
to nie sú len obyčajní ľudia,
ktorých môžete posadiť
a diskutovať s nimi,
sú traumatizovaní.
Majú aj
psychologickú potrebu,
je to veľmi ťažké.
Nielen akože, no dobre,
sú to normálni ľudia –
ste hladní,
tak vám dám nejaké jedlo
a budete spokojní.
Nie je to len to.
Ich dom vyhorel,
ich domáce zvieratká
umreli vo vojne,
ich manžel zomrel
alebo je nezvestný.
Ich deti prišli o nohy a ruky,
nemajú žiadne peniaze,
pretože utiekli z domu
s prázdnyimi rukami.
Takíto ľudia
nie sú obyčajní ľudia
ako vy a ja, čo tu sedíme
a pekne sa rozprávame.
Takže je to veľmi ťažké,
dokonca aj pre vládu
alebo akúkoľvek charitu,
zvládnuť takúto situáciu.
Najlepšie by bolo, aby sme
nemali žiadnu vojnu.
Najlepšie by bolo, aby sme
nemali žiadnu katastrofu,
najlepšie by bolo, aby sme
nemali žiadnych utečencov,
napríklad.
A môžeme to dosiahnuť,
keď budeme dobrotivejší,
áno?
Žiť a nechať žiť.
Vytváraním mieru,
potom budeme mať mier.
Mier treba vytvoriť
najskôr doma,
od nášho stola.
Preto som vám hovorila

už od začiatku –
vegetariánska strava.
Päť prikázaní: žiadne
zabíjanie. Aj keď vás ľudia
chcú zabiť, nechajte ich.
Nebráňte sa, dobre?
Vy ich nezabijete na oplátku.
Aký to má zmysel?
Zomriete vy alebo on.
Prečo nechať zomrieť jeho?
Možno ho necháte žiť,
aby mal viac príležitostí
spoznať Boha
a vy ste už Boha spoznali.
Rozumiete tomu aspoň?
My máme útočisko, on nie.
On je nevedomý.
Dobre, to je moja filozofia,
ale viete, čo myslím?
Alebo utečte, utečte preč.
Na začiatku, predtým,
keď vegetariánska strava
alebo vegánska strava
neboli moderné, ľudia si
mysleli: „Ach vegetarián,
musí to byť blázon.“
Keď som bola vegetariánka,
bolo to ťažké nájsť
niečo na jedenie.
Nie je to tak dávno.
Len pred pár desaťročiami,
ľudia nevedeli,
kto to je vegetarián.
Prinajmenšom,
ak boli ľudskí,
priniesli vám tanier šalátu
a to bolo všetko.
Fajn, vegetarián – zelenina.
A jediné vegetariánske jedlo,
ktoré ste mohli nájsť
všade, bol nejaký šalát
a biela ryža.
Dobre, ale aspoň niečo.
Keď som mala
prázdniny so svojim
bývalým manželom,
keď sme niekam išli,
vyzeral taký zúfalý,
jedla som toast takmer
každý deň, toast a džem,

takmer každý deň, pretože
som nedôverovala ničomu
inému. Niekedy idete
do reštaurácie,
objednáte si nejakú zeleninu.
Fajn, oni vám udusia
nejakú zeleninu ale
kvôli jazykovému problému
vám do toho dajú bravčovú
masť alebo niečo také.
Potom si objednáte
zeleninovú polievku
a oni tam dajú mäsový bujón,
alebo mäsový vývar.
A niekedy tam vidím
plávať nejaký tuk
alebo trochu mäsa a poviem:
„Je v tom nejaké mäso,
však?“ On povie:
„Ale len trošku.“
Keď som bola v Indii,
dokonca aj India, krajina,
ktorej by ste verili.
Myslela som si:
„Tam sú všetci svätí.“
Myslíme si,
Šákjamuni Budha,
Rumi, Kabir, dokonca aj
Ježiš šiel študovať do Indie,
musí to byť svätá krajina,
tam nebude žiaden problém.
Požiadala som o nejakú
opečenú ryžu – pravdu
povediac, nemohla som si
vtedy dovoliť nič iné.
Keď som žila
v prednej časti jednej lode,
nebola tam žiadna strecha,
presne vpredu na špici,
len som tam sedela
s dáždňikom.
Aby ma neobťažoval dážď
a prikryla som sa spacákom.
Nemohla som si dovoliť
ísť do vnútra lode.
Takže som poprosila
o trochu opečenej ryže,
a on vedel,
že nemám veľa peňazí,
tak povedal: „Dobre.“

A dal do toho vajcia.
Nemyslela som si, že Indovia
budú mať toľko vajec, že ich
dajú aj do pečenej ryže.
Tak rýchlo. Zabudla som
povedať – žiadne vajčička.
Povedala som: „Pečená
ryža.“ To znamená
ryža a olej, nie?
Nežiadala som o vajcia,
tak som si myslela, že tam
nedal vajcia, no on si asi
myslel, že som chudobná,
tak mi tam z dobročinnosti
dal pol vajčička.
Tak som povedala: „Pane,
ja, ja som... je tam
nejaké vajčičko.“
„Ach!“, povedal,
„vy nemáte rada vajčička?
Dobre vyberiem vám ho.“
Nejako tak.
Ako môžete vybrať
rozbité a zamiešané vajčičko
z pečenej ryže? Povedzte mi.
Miešané vajčička,
sú z nich ešte menšie
čiasťočky, než samotná ryža.
Myslím, že na to, aby ste
dostali všetky čiasťočky
vajčičok von z ryže,
museli by ste to asi dať
na sitko z veľkými dierkami,
pustiť na to vodu a triasť
s tým dovtedy, kým sa
všetky vajčička neodplavia
a vypražiť to znovu, nie?
Tak som povedala:
To nič, pane,
vlastne nie som hladná,
netrápte sa s tým.“
To bola India,
to vám hovorím.
Takže vlastne sme teraz
v oveľa lepšej situácii,
neviem teda, prečo sa
všetci ľudia jednoducho
nestanú vegetariánmi,
pretože aspoň
máme čo jesť, však?

Pomyslíte si na miliardy
ľudí, ktorí nemajú
vôbec nič na jedenie.
Keď niekoho pošlem
pomáhať k nejakej katastrofe,
prinesú len ryžu, olej a soľ,
a nejaké sušienky pre deti,
nejaké sušienky pre deti,
a podobne,
ale ryža, olej a soľ
je všetko, o čo žiadajú,
a cukor.
Takže jedia len ryžu a soľ,
a sú s tým šťastní,
v danej situácii,
v mnohých situáciách.